

УДК 070.41:391"1935/1939"

ГАЛИЧАНІЗМИ У FASHION-ПУБЛІЦИСТИЦІ ЛЬВОВА МІЖВОЄННОГО ПЕРІОДУ: ЗАУВАГИ НА ЗАХИСТ ГАЛИЦЬКОГО ЛЕКСИКОНУ (НА МАТЕРІАЛАХ ЩОДЕННИКІВ «ДІЛО» ТА «НОВИЙ ЧАС»)

Х. А. Астапцева

Українська академія друкарства,
вул. Під Голоском, 19, Львів, 79020, Україна

Зосереджено увагу на особливостях лексикону львівських *fashion*-оглядачок Харитини Кононенко та Стефанії Мартинюк — співробітниць щоденних газет «Діло» та «Новий Час» у 1935–1939 рр. Розглянуто найяскравіші приклади лексичних та фразеологічних одиниць, що трапляються у їхніх публікаціях про моду. Охарактеризовано внесок редакторів та журналістів львівських щоденних газет у вітчизняний термінотворчий процес. Обґрунтовано доцільність введення окремих тогочасних термінів з індустрії моди у нинішнє медійне *fashion*-середовище. Висвітлено і проаналізовано думки авторитетних українських учених, письменників і мовознавців щодо актуалізації галицького варіанта української мови.

На основі даних із міжвоєнної газетої хроніки доведено, що основоположником українського пресотворчого процесу на поч. ХХ ст. стала Галичина, а Лівобережна Україна перейняла галицьку традицію. У підсумку зроблено висновок, що введення галичанізмів не лише у побутове мовлення, а й в мову мас-медіа дасть змогу сьогодні максимально дистанціюватися від нав'язаної українському народові політики русифікації, що спершу насаджувалась радянською владою, а тепер беззастережно проникає у всі сфери нашого життя через соціальні мережі та інтернет-медіа.

Ключові слова: *fashion*-журналістика, газета «Новий Час», газета «Діло», міжвоєнний Львів, галицький лексикон, лексика моди, редагування газет, галичанізми (галицизми), термінотворення, оглядачі моди Харитина Кононенко, Стефанія Мартинюк.

Постановка проблеми. До написання цієї статті нас спонукала тривала полеміка щодо версій розвитку української мови між представниками Наддніпрянщини і Галичини. У колах містечкової української еліти не змовкають дискусії про анахронічність «галицького діалекту». На нашу думку, у час, коли українці мають як ніколи єднатися і відстоювати свої права на світовій арені, такі мовні сутички згубні для української національної ідентичності.

Багато українофобів стверджують, що мешканці Західної України надмірно вживають полонізмів у своєму мовленні. По лівий бік Дніпра часто можна почути висміювання галичанізмів та образливе глузування з їхніх носіїв. Ба більше, такі прецеденти трапляються навіть у столичних колах. Тим, хто намагається урізномбарвити

українську мову колоритними галицькими лексемами, суржикомовці закидають провінціальність, недостатню освіченість, а й навіть маргінальність. Чи справді є підстави вважати, що галицька лексика — мовний рудимент, диковинний анахронізм? Чи лише Наддніпрянщина є колицкою «солов'їної мови калинової»? Спробуємо це з'ясувати у межах статті.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Наші розвідки з актуалізації галичанізмів будемо вести у руслі fashion-лексики. Причина цього достатньо прозора, адже сфера моди перепонена інтернаціоналізмами та англіцизмами, а серед галичанізмів трапляються цікаві синоніми, які незаслужено забуті. За основу для нашого дослідження ми взяли публікації львівських «референток-моди» (термін запропонував О. І. Бочковський) Стефанії Мартинюк (тематична шпальта «Нашим Читачкам» у щоденнику «Новий Час») та Харитини Кононенко (тематична шпальта «Жіноча сторінка», рубрика «Балачки про моду», щоденник «Діло»).

Питання fashion-термінології доволі складне. Індустрія моди з кожним століттям набирає дедалі більших обертів. Мінлива і непередбачувана, мода проникає у всі сфери нашого життя. Соціальні мережі переповнені порадами щодо того, як декорувати оселю, куди поїхати відпочити, чи навіть яку книгу прочитати на дозвіллі. Це все регулюється законами моди. Проте ми звикли найчастіше сприймати поняття моди у сенсі предметів вбрання. З плином часу змінюється не лише крій одягу та його елементи, а й з'являються нові дефініції, що розтлумачують призначення того чи іншого предмету нашого гардеробу.

Орієнтиром у термінології модного вбрання слугують глосарії, де зазвичай публікуються не лише давно знані, але зовсім нові в індустрії моди слова. Лідером з випуску подібних довідкових видань є Велика Британія та США, які (а це закономірно) є трендсеттерами у світі моди. Згадаємо декілька найпопулярніших видань: Picken M. B. (1998). *A Dictionary of Costume and Fashion: Historic and Modern*. Dover Publications, New York, 446 p. (цю книгу неодноразово перевидавали); Newman A., Zakee Sh. (2009). *Fashion A to Z: An Illustrated Dictionary*. Laurence King Publishing, London, 240 p.; Angus E. (2015). *The Fashion Dictionary: A Visual Resource for Terms, Techniques and Styles*. Carlton Books Ltd, London, 352 p.

В Україні, на жаль, ситуація з випуском довідкової літератури із сфери модного одягу значно скромніша. Це зумовлено насамперед «залізною завісою», якою відмежовувала радянська влада креативних у дизайні одягу молодих людей.

Заборона на елементи капіталістичної розкоші, що провокували, на думку радянської верхівки, розтління молодих душ, призвела до абсолютної відсталості у багатьох сферах, зокрема і у мистецтві створення вбрання. Першим у незалежній Україні виданням з термінології української моди стала книга Подосєльнік Я. «Глосарій моди. Ілюстрації одягу українських дизайнерів» (Artbooks, 2017). Характерно, що це видання призначене для підлітків. Гадаємо, що це чудова задумка, адже молоде покоління буде зростати в оточенні культурної традиції новітньої української моди.

Питання українського fashion-лексикону донині не досліджено. Це поняття ми вперше вводимо в науковий обіг. З українських науковців цю тему, але в англійському дискурсі, досліджували: Коваленко Г. М. «Англійська лексика моди ХХ–

XXI століть»; Мелько Х. Б. «Особливості перекладу термінології моди в англійській мові (на матеріалі романів Софі Кінсели)»; Радецька С. В., Колосова С. О. «Переклад термінології індустрії моди в текстах публіцистичного стилю», Касаткіна-Кубишкіна О. В., Курята Ю. В. «Загальні особливості функціонування дескрипторів одягу в англійському публіцистичному дискурсі»; Лищенко О. Т. «Відтворення термінів індустрії моди при перекладі (на матеріалі художнього фільму “Зізнання Шопополіка”»); Сапожник І. В., Зеленько Р. В. «Лексико-семантичне поле “fashion” в сучасній англійській мові» тощо.

Не лише довідкові видання є інструментом популяризації fashion-термінології. Велику роль відіграють публікації у періодиці. Традиція української fashion-журналістики не є настільки молода, як могло б здаватися. Саме Галичина в період її окупації Імперією Габсбургів, а потім і Польщею стала колыскою зародження перших українських жіночих часописів («Нова Хата», «Жіноче Діло», «Жінка» тощо), у яких знаходимо перші й напрочуд вдалі спроби галицьких журналісток та редакторок на поприщі написання модних оглядів, критичних зауваг щодо вбрання, порадиницьких заміток щодо правильного комбінування елементів ансамблю в одязі, мистецтвознавчих статей з історії моди тощо. Такі історичні обставини зумовлюють появу поняття «галицький fashion-лексикон» — першооснови сучасної термінології у сфері моди.

На захист галицької лексики стають такі дослідники: Ю. Винничук «Страшливий привид галицизмів»; С. Караванський «Секрети української мови»; І. Лемко «Цікавинки укрмови»; Володимир Селезньов «Мовні війни»; Наталя Хобзей, Ксеня Сімович, Тетяна Ястремська, Ганна Дидик-Меуш «Лексикон львівський: поважно і на жарт»; Юрій Шевельов «Українська мова в першій половині двадцятого століття (1900–1941) : стан і статус»; М. Лесюк «Становлення і розвиток української літературної мови в Галичині».

Мета статті — простежити генезис української fashion-лексики, реабілітувати і актуалізувати галицькі fashion-терміни у сучасному медійному середовищі, надати їм нового значення у фокусі індустрії моди.

Виклад основного матеріалу дослідження. Спробуємо з’ясувати, які слова можуть належати до fashion-лексикону. Ось що пише О. І. Бочковський про сферу fashion-журналістики у ретроспективі: «Рубрика моди, коли вона хоче охопити головне з цієї ділянки, мусить бути широка і різноманітна щодо свого змісту. Бо не досить у ній реферувати тільки про нові фасони різних частин дамського або чоловічого одягу. Треба також зупинитися і інформувати про нові матерії, з яких вони виробляються, про нові модні кольори, про капелюхи та взуття; про білизну, рукавички, панчохи і т.д.» [1, с. 104].

Отже, за словами філологині Г. М. Коваленко, до складу лексики моди входять одиниці на позначення предметів одягу, взуття, головних уборів, зачісок, аксесуарів, модних стилів та течій, назви колекцій високої моди, назви брендів та виробників одягу й аксесуарів, професійна лексика індустрії високої моди та легкої промисловості. У контексті моди використовуються лексичні одиниці з оцінними та темпоральними значеннями, а також слова на позначення кольорів» [2, с. 5].

Справжньою знахідкою для нашої розвідки є не лише самостійні галицькі жіночі часописи, а й тематичні шпальти у щоденниках «Діло» та «Новий Час». Щотижнева періодичність їх виходу у світ та банальний брак місця у газеті зумовлювала заміну ілюстративного оформлення детальними описами моделей одягу. Якщо у самостійному часописі можна було відвести 2–3 розвороти для fashion-ілюстрації, то формат щоденної газети ставив жорсткі обмеження у цьому питанні. Так процес утворення нових термінів у галузі моди набрав дужчих обертів.

Отож, звернімося до львівської газетної хроніки міжвоєнного часу. У цей період жінка стала більш незалежною та емансипованою, отримала виборче право та відчула себе впевненіше на політичній та культурній арені. Жінка почала долучатися до процесів, які раніше були лише прерогативою чоловіків: журналістика, медицина, економіка, врешті наука.

Тепер розглянемо жіночий внесок у процес становлення української fashion-лексики. Спершу зупинимось на тематичній шпальті «Нашим Читачкам», що виходила у «Новому Часі» з 29 вересня 1935 р. по 03 липня 1939 р. за редакцією Стефанії Мартинюк.

Отже, у своїх текстах Стефанія Мартинюк дотримувалася норм публіцистичного стилю, який по-мистецьки забарвлювала за допомогою художніх засобів експресію, виразність та емоційність. Порівняно із сучасними публіцистичними текстами, які рясніють словами, за морфемним складом наближеними до російських, огляди модних тенденцій Стефанії Мартинюк позбавлені трафаретності висловлювання. У них немає мовних штампів, а тим паче росіянізмів. Тексти жіночої шпальти характеризуються пишномовністю, патетичністю, піднесенням, врочистістю.

Чого тільки вартують демінутиви: «пантофельки», «стебнований ковнірчик», «елегантна блюзочка», «спідничка гладка», «квіпси з звірятами», «дрібонькі пліси-рижки», «веселі мотиви звіряток», «тканина в шкотські квадратики», «мошок на поверхні матеріялу», «в два ряди гудзичків», «малий жакетик», «штанята легкі», «два шляфрочки», «прикрашені кораликами» тощо [3, с. 6, 11, 16].

Насиченість модних оглядів метафорами, епітетами, алегоріями, гіперболами, антитезами, порівняннями, оксиморонами породжує у читача емоції піднесення, захоплення, радості [3, с. 6, 11, 16].

За допомогою тропів авторка ілюструє модні тенденції прийдешнього сезону, допомагає читачеві поринути у романтичну атмосферу, де народжуються прекрасні взірці жіночої моди. У текстах Стефанії Мартинюк наявні такі колоритні приклади стилістичних фігур [3, с.6, 11, 16]: «мистці-фрізієри вичаровують прегарну зачіску», «коси додають жінці багато чару й жіночності», «лють огортає авторку», «творці моди обдаровують нас», «безсмертні фалди», «настав сумерек для всіляких матеріялів в шкотські крати й паски», «матеріяли на літні одіння пребагаті скалею барв і виробів», «нам вона (мода) відслонює рубчик тайни», «[мода] компонує правдиві чари елегації», «весняна мода ще не скристалізована як слід», «довгі шалі, що спливають від рамен і повзуть при кожному кроці», «піснею без слів для кожної жінки — є футро» (цей вислів пасуватиме до реклами магазину хутряного

одягу. — Х. А.), «торбинки йдуть під кличем моди», «з нього (оксамиту) вичаровують гарні берети й шапочки», «(турботи) сунуть мов чорні хмари», «перша журба її це гардероба й диктаторські накази моди», «костюм тішитися надалі симпатією моди», «на шовках цвітуть різнородні узорі», «перед нею (модою) клоняють свої чепурні голівки соломяні капелюшки», «боязко зазирають з вітрин вистав гарні різнородні мешти, торбинки, рукавички», «гордовито, самопевно клоняться комплети й плащі», «[мода] маєстатично похитує головою, всміхається радісно, походом своїм манить очі всіх жінок», «мода, як карти до гри», «літні блюзочки – немов казки», «не все нам добре в тім, що модне без розбору», «мода так далеко задивлена в старовину», «ми народ забідний, щоб носити дрантя» тощо [3, с. 6, 11, 16].

Іншою цікавою особливістю тематичної сторінки є fashion-лексикон, яким влучно послуговувалася Стефанія Мартинюк. У статтях не завжди чітко можна відрізнити полонізми від місцевих, галицьких виразів, бо в галичанізмах часто використовувалися окремі морфеми за польським зразком [4, с. 159].

Спираючись на працю Володимира Селезньова, можна сказати, що частина лексем в мові жіночої шпальти «Нашим читачкам» становила не лише полонізми, а й латинізми, германізми, чехізми (богемізми), франкізми, що на нинішньому етапі словотворення стали архаїзмами [4, с. 159].

Здебільшого в «модному» лексиконі Стефанії Мартинюк трапляються запозичення з польської мови. Це зумовлено знову-таки відсутністю в українській мові тих років термінології з матеріалознавства, конструювання та виготовлення одягу і потребою утворити нові фрази шляхом буквального їх перекладу з польської мови та інших мов (їдишу, німецької, англійської тощо), носіями яких були львів'яни. Цьому також сприяла і мультикультурність міжвоєнного Львова.

Як пише Володимир Селезньов: «...значна частина іншомовних слів могла бути введена в літературну українську мову українськими культурними діячами безпосередньо з західноєвропейських мов, причому російська і польська мови могли стимулювати такі запозичення, а могли й зовсім не впливати на них» [4, с. 163].

Наведемо глосарій найколеритніших термінів-фразем з модної тематики, які було віднайдено у модних оглядах Стефанії Мартинюк. У дужках зазначено етимологічну реконструкцію вживаних у сфері моди фразеологічних та лексичних одиниць.

Різновиди шкіри: шкіра гемзова (пол. *skóra giemzowa* — замшева шкіра; з нім. *gämse* — замша), шкіра реніферова (пол. *skóra renifera* — олянеча шкіра), шеврові мешти (пол. *szewrowe meszty* — туфлі з вичиненої козячої шкіри), замшові мешти (пол. *zamszowe meszty* — замшеві туфлі) [3, с. 6, 11, 16].

Різновиди хутра: футро (пол. *futro* — хутро), футро кримка (пол. *futro krymkowe* — каракулеве хутро), футро селькінове (пол. *futro selskinowe* (анг. *sealskin* — тюлень) — хутро тюленя), футро брайштванцове (нім. *breitschwanz* — каракульча), футро сканкове (анг. *skunk* — скунс), футро опосове (пол. *opos* — опосум) [3, с. 6, 11, 16].

Тканини і матеріали: маренго (назва темно-коричневої тканини з білими цяточками, що ткалася у містечку Spinetta Marengo на півночі Італії), ескімо, букль

(фр. *boucler* — «завивати», тканина із фасонної пряжі з дрібними вузликами), фріс-кальба, фвіджілля (анг. *fragile* — крихкий, ламкий; мається на увазі тонка делікатна тканина), дубле (анг. *double* — подвійний, інше значення — махровий; тут мається на увазі двостороння або махрова тканина), волічка (вовняна тканина від англ. *wool* — вовна), пружкований матеріал (пол. *prężkowany materiał* — смугаста тканина), прозорий матеріал (пол. *przejrzysty materiał* — прозора тканина), воалька (пол. *woalka* — вуаль), матеріал «шанель» (мається на увазі твідова тканина, яку модельєрка Коко Шанель (Coco Chanel) почала продукувати під своїм іменем з 1924 р.) [3, с. 6, 11, 16].

Барви: зелено-фляшкова, жива зелень до темної, ржаво-бронзова, бронзова у відтінках бурштиново-жовтої й медово-золотої, темний бронз, ясний бронз (пол. *jasny brąz* — світло-бронзовий), бронз червоनावим мошком, сливкова, темно-сливкова, гранатова, ясний гранат, терракота, ломані відтіни темно-червоної краски [3, с. 6, 11, 16].

Декоративні деталі і оздоба: ковнір (пол. *kołnierz* — комір), жаботик (пол. *żabot*, фр. *jabot* — оздоба до жіночого плаття або блузки), стяжка (рід. — смужка), кабзлі (пол. *kabzel* — елемент швейної фурнітури), стебнування (пол. *stębnowanie* — прокладення оздоблювальної строчки по краю шва), морщення (пол. *marszczenie* — зборки на тканині), гафти (пол. *hafty* — декоративні візерунки на тканині), гафтований (пол. *haftowany* — вишитий), пояс стебнований шутасом (пол. *stębnowanie szutasem* — настрочування сутажного шнурка по краю шва), дискретні взори (пол. *dyskretny wzór* — делікатний візерунок), острі канти (пол. *ostre kanty* — гостра облямівка), прибраний джетом (пол. *przybrany dżetami* — оздоблений чорними блискучими намистинами), запинка (пол. *zapinka* — шпилька), ефектовний (пол. *efektowny* — ефектний), прибрання (пол. *przybranie* — оздоблення), фальбанки з газу (пол. *falbanki z gazy* — рюші з мусліну), пасмантерії (пол. *pasmanteria* — галантерея, тут мається на увазі аплікація) [3, с. 6, 11, 16].

Особливості покрою: сукня касакова (фр. *casaque* — жіноча блуза з V-подібною горловиною), низький запяток (пол. *niski zapętek* — низький каблук), бальоново-буфястий рукав (пол. *balonowy* — повітряний; пол. *bufiasty* — пухкий), рукав морщений долиною (пол. *rękaw marszczony doliną* — призібраний низ рукава), обтислий рукав (пол. *obcisły rękaw* — облягаючий рукав), рукав рагляновий (пол. *rękaw reglanowy* — рукав покрою «реглан»), силуетка (пол. *sylwetka* — силует), лінія ramen (пол. *ramiona* — плечі), карк (пол. *kark* — шия), спідничка в контрафалди (пол. *kontrafalda* — зустрічна складка), штянята з подвійним межикроччям (штани з подвійною ластовицею, від пол. *krocze* — ластовиця), легко втята (пол. *lekko odcięta* — простого покрою) [3, с. 6, 11, 16].

Різновиди одягу, взуття і аксесуарів: жакет в крату (пол. *krata* — ґрати; мається на увазі жакет із картатої тканини), сукня з органді (анг. *organdie* — прозора тканина з віскозного шовку), фільцовий капелюх (пол. *filcowy* — з польської повстяний), купелевий костюм (пол. *kostium kąpielowy* — купальник), спортовий костюм (пол. *sportowy kostium* — спортивний костюм), шляфрок (нім. *schlafrock* — халат), босаки (босоніжки, від пол. «*na bosaka*» — босоніж), нагортка (заст. верхній одяг

від пол. *nagartac* — нагортати), станичка (заст. верхня частина сукні від плечей до пояса (без рукавів); діал. безрукавка) [3, с. 6, 11, 16].

Елементи іміджу: опалені ноги (пол. *opalony* — засмаглий), трівка ондуляція (пол. *trwała ondulacja* — хімічна завивка), густ (пол. *gust* — смак) [3, с. 6, 11, 16].

Звісно, можна критикувати Стефанію Мартинюк у надмірному вживанні запозичених слів. Можна також назвати її мову полонізованою. Але чи буде це справедливо? Ні, аж ніяк. На окупованих частинах України українська мова розвивалася по-різному. Якщо Наддніпрянщина тяжіла до художнього слова, то галицька інтелігенція практикувала запозичення наукових термінів із світового інформаційного простору. А де ж їм, цим науковим термінам (зокрема і термінам сфери моди) було узятися, як не з мов сусідніх держав. Тому, гортаючи газетну хроніку міжвоєнної Галичини, стаємо очевидцями розвитку української мови у всіх галузях науки, мистецтва та політики.

Про це дуже влучно пише мовознавець С. Караванський: «Українофоби всіх гатунків бралися й беруться на всі способи, щоб цій (галицькій і наддніпрянській — Х. А.) співпраці перешкодити. Така тенденція знайшла свій вияв навіть у науковій термінології, де лексично-правописний варіант української мови, практикований у Галичині, окреслювано терміном «галицький діалект». Названий варіант виник, коли галицьке суспільство дістало певну обмежену змогу розвивати свою культуру в царській Австро-Угорщині, а наддніпрянський варіант української мови ще не аж так вироблено, щоб задовольняти культурні потреби галичан. Відставання Наддніпрянщини сталося внаслідок царських указів, що забороняли українське слово. Якщо мова красного письменства досягла там досить високого рівня, то через царські укази майже не розвинуто наукової, публіцистичної, правничої, економічної, педагогічної, медичної та іншої фахової термінології. Розвиток же національного шкільництва, преси, театру й адміністративного та громадського життя в Австро-Угорщині після революції 1848 р. сприяв успіхам української мови в Галичині, де свідоме громадянство стало збагачувати народню мову новою лексикою відповідно до потреб життя» [5, с. 211].

Модест Левицький також свідчить про те, що українська пресотворча традиція зародилася саме у Галичині, а видавці на підросійській Україні вже користали з цього надбання, брали за основу газетно-публіцистичну лексику Галичини: «З 1876 року наша літературна мова під тяжким гнетом заборон та обмежень мусіла поділятися: тільки дещо дрібне, етнографічне та побутове, могло побачити сьвіт божий на російській Україні. Тимчасом у Галичині літературна мова могла розвивати ся вільно і туди перенесли свою працю наші письменники. Там таки, в Галичині, виходили газети і журнали вкраїнською мовою і на галицькому ґрунті розвивала ся наша часописна, публіцистична мова [...]. А коли з р. 1906 настала змога видавати часописи й на російській Україні, то довело ся перенести з Галичини трохи не весь той лексичний матеріал, що виробив ся там протягом тих 30 літ. Тому-то газетна мова наша повна галицизмів і здаєть ся трудною й незвичайною для російських Українців, що не читали і не читають галицьких видань» [6, с. 8].

Щоб зрозуміти, наскільки копіткою була праця галицьких журналістів і редакторів, досить перегорнути сторінки газети «Діло». Знаходимо у ч. 9 за 1938 р. статтю М. Рудницького «Кілька шрубок у машині “Діла” (або: Як ми мучимося?)».

У надважких політичних та технічних умовах і шаленому темпі велася робота над перекладом іноземної термінології майже з усіх галузей науки, техніки, мистецтва, медицини, політики, економіки тощо. Мусимо віддати належне редакторам «Діла», адже вони активно опрацьовували іноземну пресу, і не лише англомовну. Це дає розуміння того, наскільки високим був фаховий рівень штатних працівників «Діла»: «Ми пишемо весь час серед сумнівів і запитів, потребуючи взаємної поради. Зважте, що вся наша галицька культура не дала нам досі найбільше необхідного знаряддя для журналістичної праці — словників. Усі терміни з усіх ділянок знання треба мати в голові, а тих, яких досі нема — треба передавати якимись іншими, приблизними, часом і — вигадувати. Ніяка енциклопедія в рідній мові чи десять словників Грінченка тут непридатні, бо ми вичитуємо ці терміни в польській, німецькій, французькій чи якій іншій чужій мові і саме до тих мов ми повинні мати українські словники, кожний об'ємом бодай на 100.000 слів [...]. А що робити з чужими назвами? Звідки ми в редакції можемо знати всі мови світа, щоб передавати правильно їх вимову? [...]. Які це були ідеальні часи за ручного друкарського складу, коли кожному невідому назву можна було залишати в оригіналі латинкою!» [7, с. 5–6].

Очевидно, що на роботу до апарату «Діла» запрошувались лише кращі з кращих. Однією з таких була полтавчанка, д-р прав та інженер з економіки і торгівлі — Харитина Кононенко. Її гендерна приналежність, м'яко кажучи, різко контрастувала з маскулінним середовищем «Діла», але висока освіченість і талант зробили своє. Так з 4 грудня 1936 р. по 15 грудня 1939 р. Харитина Кононенко редагувала у «Ділі» тематичну шпальту «Жіноча сторінка». У межах шпальти виходила постійна рубрика «Балачки про моду». Вела рубрику Рита (псевдонім Харитини Кононенко) [8, с. 177–178].

Далі подаємо приклади fashion-лексем і -фразем, вживаних Харитиною Кононенко, з дефініціями у квадратних дужках, що ми віднайшли у публікаціях рубрики «Балачки про моду», тематичної шпальти «Жіноча сторінка» газети «Діло» за 1936–1939 рр.: панорама народної ноші [демонстрація народного одягу (ч. 279, 1936 р.)]; ревія мод [показ мод (ч. 283, 1937 р.)]; плетиво [переплетення тканини (ч. 255, 1937 р.)]; нараменники [погони (ч. 1, 1937 р.)]; пополуднева суконка [коктельна сукня (ч. 13, 1937 р.)]; виглядає принадно [виглядає привабливо (ч. 109, 1937 р.)]; пригрублює фігуру [візуально збільшує фігуру (ч. 109, 1937 р.)]; балеві прикраси [святкові прикраси (ч. 153, 1937 р.)]; блюзочка з коронки [блузка з мережива (ч. 153, 1937 р.)]; перкалева блюзочка [блузка з бавовняної тканини (ч. 153, 1937)], люксусова білизна [вишукана білизна (ч. 59, 1938 р.)]; бріджовий підвечірок [вечірня пора дня, коли грають у бридж і одягають коктейльні сукні (ч. 59, 1938 р.)]; різноколірові стяжки [кольорові стрічки (ч. 199, 1938 р.)]; гарна кокарда [гарний бантик (ч. 199, 1938 р.)]; черевички-човники [гостроносі класичні туфлі (ч. 216, 1938 р.)]; торбинка [жіноча сумочка (ч. 216, 1938 р.)]; претенсіональність

і злий смак [претензійність і поганий смак (ч. 158, 1939 р.)]; парадна суконка [святкова сукня (ч. 158, 1939 р.)]; узір в крату чи паски [візерунок в смужки чи клітинку (ч. 158, 1939 р.)]; клямерка [декоративний пасок (ч. 153, 1937 р.)]; ясніші панчохи [світлі панчохи (ч. 153, 1937 р.)]; африканські причандали [дрібні прикраси у африканському стилі (ч. 274, 1938 р.)]; штудерні зачіски [пишні, гарно укладені зачіски (ч. 274, 1938 р.)]; цикляменова суконка [сукня світло-фіолетового відтінку (ч. 74, 1939 р.)]; задріпані фальбани [забруднені фальбани (ч. 274, 1938 р.)]; долиною оздоблений бордюрою [нижній край виробу окантовано (ч. 274, 1936 р.)]; камізолька [жилетка (ч. 1, 1937 р.)]; запятки [каблуки (ч. 153, 1937 р.)]; не лицює [не личить (ч. 41, 1938 р.)]; тидотові чи з шовкового органді широченні спіднички [спідниці з твіду чи органзи (ч. 154, 1939 р.)]; купелевий плащ [пляжний «плащ», який одягають після купання (ч. 148, 1939 р.)]; мальованка [набивна тканина з геометричним або рослинним малюнком, (ч. 148, 1939 р.)]; комплет [комплект одягу (ч. 148, 1939 р.)]; обсервувати пані [помітити, вирізнити пані (ч. 142, 1939 р.)]; ефектовність [ефектність (ч. 142, 1939 р.)]; елеганція [елегантність (ч. 142, 1939 р.)]; конферансієрка увидатняла прикмети моделю [ведуча показу мод наголошувала на особливостях моделей одягу (ч. 135, 1939 р.)]; грачатове полотно [тканина полотняного переплетення (ч. 135, 1939 р.)]; трикотові моделі [моделі одягу з трикотажного полотна (ч. 135, 1939 р.)]; мужеські убрання [чоловіче вбрання (ч. 135, 1939 р.)]; дефіляда [дефіле (ч. 129, 1939 р.)]; нагортка на проходи [накидка для прогулянок (ч. 125, 1939 р.)]; на голові тарільчик, прикріплений на потилиці стяжкою [капелюшок у формі тарілки, що кріпиться на потилиці стрічкою (ч. 107, 1939 р.)]; колір припаленого хліба [колір перепеченого хліба (ч. 95, 1939 р.)]; біляві льоки [біляві локони (ч. 95, 1939 р.)]; комірєць «бубі» [крав. відкладний комір із стійкою (ч. 81, 1939 р.)]; спіднички фалдовані чи плісовані [спідниці із зустрічними складками або з ефектом «пліссе» (ч. 81, 1939 р.)]; матерія перетикана золотом [тканина із золотою люрексною ниткою в основі (ч. 74, 1939 р.)]; гезка [крав. кокетка (ч. 54, 1939 р.)]; ріжні розтини долиною [з розрізами по нижньому краю виробу (ч. 54, 1939 р.)]; рафаєлівський берет [оксамитовий берет у стилі художника епохи Відродження — Рафаеля Санті (ч. 54, 1939 р.)]; капелюшок «авреоль» [капелюшок у формі ореолу, що зображують навколо лику святих іконописці (капелюх ореол ч. 54, 1939 р.)] [9, с. 5, 7].

Як видно із лексичного запасу Харитини Кононенко, вона також «грішила» полонізмами і галичанізмами, незважаючи на те, що була родом із Полтавщини, тривалий час мешкала то у Подєбрадах (Чехія), то у Саскатауні (Канада). В одній із статей вона навіть скаржиться на відсутність відповідника в українській мові слову «шляфрок» (з нім. Schlafrock — домашній халат): «Не думаю тут тільки про шляфрок (нема на жаль українського слова, хоч сядь та й плач!), але й про ті суконки, що їх одягаємо чи то відразу зранку, коли беремося до роботи» [10, с. 7].

Отож, бачимо, що полонізми не є настільки небезпечним явищем, яким його представляють русофіли. Ба більше, полонізми стали чудовим підґрунтям для подальшого розвитку української мови.

Видатний мовознавець Юрій Шевельов поділяє історію підросійської України поч. ХХ. ст. на три періоди: 1900–1905 рр., 1905–1914 рр. та 1914–1916 рр. і

підкреслює, що «до 1905 р. і умови, і загальна спрямованість розвитку були ті самі, що й в останньому десятилітті XIX ст. [...] : цілковитий брак українських шкіл, Церкви і преси [...] ; майже повний брак перекладної літератури [...] ; цілковите усунення української мови з громадського життя і рідкісне вживання її в інтелігентських родинях [...] . Престиж української мови невеликий навіть серед переважної більшості селян, що в повсякденному житті цупко тримаються своїх місцевих говірок» [11, с. 34–35].

Слова Юрія Шевельова підтверджує і Софія Русова: «Довголітня заборона української преси на Наддніпрянщині привела до того, що люди не мали якось звички читати газети взагалі, ані не відчували потреби мати свою у рідній мові» [12, с. 8].

Як можемо спостерегти, львівська міжвоєнна fashion-лексика вигідно вирізняється на фоні «сухої», шаблонної мови сучасних оглядачів моди. Було б непогано поступово застосовувати колоритні барвисті галицькі терміни на практиці в нинішніх українських fashion-медіа. Але становище галичанізмів — дуже хитке. Є чимало противників збагачування ними сучасної мови. Вітчизняні філологи називають галичанізми мовними огріхами, висміюють тих, хто їх вживає у наукових та публіцистичних текстах. Дивно, адже чомусь сучасних англійських запозичень ми не цураємось, а власні галицькі лексеми для нас — щось дике і застаріле. Слушно зауважує письменник Юрій Винничук: «Є безліч слів, які фігурували в писемних пам'ятках Центральної України, а потім опинилися лише в галичан. Але ці слова не можна вважати галицькими. Врешті решт мовну реформу 1920-х років в совєтській Україні робили не галичани, а східняки» [13].

Про вмонтування галицького варіанту української мови в національний мовотворчий процес влучно зазначає Олександр Надрага: «...мовлення львів'ян насправді не є окремою мовою, воно — частина української мови й багатьма своїми рисами репрезентує явища, які характерні для всього південно-західного наріччя, з усіма його тенденціями до запозичень зі слов'янських та неслов'янських мов. Львів є одним цілим і з Галичиною, і з Україною, бо як говорили львів'яни старшої генерації; “Львів і край — це одно”» [14, с. 172].

Також погоджуємося із думкою української філологині Л. Підкуймухи, яка стверджує, що «для введіння впливу русифікації на лексичну систему української мови природним є звернення до галичанізмів, які дозволяють найдужче дистанціюватися від російської мови» [15, с. 387].

Якщо розглядати галичанізми як інструмент боротьби з русифікацією, то вони становлять безцінний національний скарб. Як це діятиме на практиці? От, скажімо, галичанізми із сфери моди, якщо протиставити сучасну українську термінологію міжвоєнній галицькій, простежуємо, що сучасна fashion-лексика є далекі спорідненішою з російськими відповідниками, ніж галицький варіант.

Порівняймо: лацкан (рос. лацкан; гал. вилоги), складки (рос. складки; гал. фалди); бантик (рос. бантик; гал. кокарда); босоніжки (рос. босоножки; гал. бо-саки); ліф [сукні] (рос. лиф; гал. станичка); шпилька (рос. шпилька; гал. запинка); погони (рос. погони; гал. нараменники); показ мод (рос. показ мод; гал. ревія

моделей), кокетка (рос. кокетка; гал. гезка) тощо. Таких прикладів безліч. Отже, є хороша база для дерусифікації, і сподіваємося, український народ підтрмає цю ідею. Для противників ідеї актуалізації галичинізмів процитуємо слова Юрія Шелвельова про те, що навіть в умовах тотального мовного вакууму, створеного спочатку російськими імперіалістами і згодом радо підтримуваного більшовицькою владою, «варіант української літературної мови завоював не абиякий престиж, про що свідчить багато сучасників. При зустрічах мова галичан мимоволі імпонувала українцям зі сходу своєю виробленістю, культурністю, широтою тематичного діяпазону» [11, с. 34–35].

Ба більше, Наддніпрянина на початку ХХ ст. стала чи не найголовнішим споживачем галицького медійного продукту. Про це пише професор Софія Русова:

«Не знаю, якто було в Галичині під ті часи кінця ХІХ століття, а на Наддніпрянщині то були тяжкі часи московського поневолення і конституційна свобода Австрії здавалась для нас недосяжною мрією: усе, що змагало до вільного слова і незалежного виразу, шукало його на тому боці Збруча. А звідти воно вже перекидалось на беріг Дніпра як контрабанда, як заборонений скарб нашої власної думки, за який варто було і в вязниці посидіти. Про якунебудь українську пресу на Наддніпрянщині в ті часи не можна було й мріяти. Цілком зрозуміло, що поява такого часопису як “Діло” було цілим історичним явищем і за усякими адміністративними дозволами передплачували його лише українці виключно національного напрямку як Кониський та Міхновський упевнені самостійники. Для інших земляків це була тільки випадкова радість, коли “Діло” попадало до їх рук» [12, с. 8].

Тож після слів Софії Русової стає цілком очевидно, що применшувати роль Галичини у національному соціокультурному розвитку — цілком абсурдно, як і, зрештою, називати мову західноукраїнського населення України польським діалектом. Щодо підтвердження статусу Львова, як центру українізації кінця ХІХ–пер. трет. ХХ ст., подамо цитату наддніпрянця Володимира Дорошенка, який не лише утверджує газету «Діло» як «чолове» видання України, але показує роль наддніпрянських світочів у його формуванні. Логічно, якщо над «Ділом» трудилися представники обох частин України (!), лексику текстів цієї газети аж ніяк не можна назвати діалектною: «Авжеж уже від самого повстання “Діла” співробітничать у ньому мої земляки-наддніпрянці, — пише Дорошенко. — Досить назвати імена таких видатних діячів і письменників, як Іван Нечуй-Левицький, Михайло Комаров, Кость Михальчук, Олександр Кониський та Михайло Грушевський. До них пізніше прилучаються такі відомі самостійники, як Іван Липа, Олександр Макаренко (Іван Тимошевський) й багато інших, що їх імен у цій хвилині собі не пригадую. Ну й, розуміється, ряд емігрантів, що втекли з Росії по здавленні першої революції — Гнат Хоткевич, Андрій Жук, Микола Залізняк, В. Степанківський та інші. Словом, довголітня історія “Діла” може похвалитися цілим рядом наддніпрянських співробітників, від діячів визначних почавши й на звичайних скінчивши» [16, с. 5].

Висновки. У підсумку зазначимо, що характерні для галицького варіанту української мови терміни із сфери моди (і не лише моди, а й інших галузей) нині є

незаслужено забути. Їхню культурно-історичну цінність неможливо переоцінити. Будучи запозиченими століття назад з німецької та інших романо-германських мов, галичанізми прийшли до нашого слововжитку через польську мову, пройшли «фільтрування» часом і науково-технічним прогресом, а зараз заслуговують зайняти належне місце у наших словниках, поруч, а іноді й замінити русифіковані терміни. Галичанізми — чудовий засіб для збереження ідентичності української мови. Вони є спільним надбанням всієї України, адже участь у їх творенні брали найяскравіші представники наддніпрянської еліти. Актуалізувати забуті слова є ознакою генетичної пам'яті про минуле держави. У час, коли медійний ринок України заповнили іноземні видавничі конгломерати, що несуть зі собою тенденції глобалізму та космополітизму, як ніколи важливо відроджувати забуті українські традиції у видавничій сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бочковський О. І., Сірополко С. Українська журналістика на тлі доби: історія, демократичний досвід, нові знання / за ред. К. Костева, Г. Комаринського ; Український технічно-господарський інститут. Мюнхен, 1993. 204 с.
2. Коваленко Г. М. Англійська лексика моди ХХ–ХХІ століть : дис. канд. філол. наук : 10.02.04. Київ, 2005. 244 арк.
3. Мартинюк С. Нашим читачкам [тематична шпальта] / ред. С. Мартинюк. Новий Час. 1935. [II півріччя (29 вересня – 22 грудня)]. № 21(2139), 247(2170), 286(2108). С. 6.; 1936 [I півріччя (06 січня – 01 червня)]. № 5(2120), 25(2140), 54(2169), 78(2193), 121(2236). С.11.; 1936. [II півріччя (27 липня – 19 грудня)]. № 167(2282), 185(2300), 207(2322), 224(2339), 236(2351), 254(2369), 265(2380), 276(2391), 287(2402). С. 11.; 1937 [7 січня – 21 червня]. № 5, 10, 27, 38, 50, 62, 79, 96, 106, 124, 135. С. 11.; 1938 [20 червня – 19 вересня]. № 132, 149, 207(4407). С. 11.; 1939 [3 липня]. № 147(4639). С. 16.
4. Селезньов В. Мовні війни : Міф про «зіпсованість» української мови. Харків : Віват, 2016. 256 с.
5. Караванський С. Секрети української мови. 2-ге розширене вид. Львів : БаК, 2009. 344 с.
6. Левицький М. [Пилипович М.] Дещо про сучасну стадію розвитку української літературної мови. Київ : Нове життя, 1913. 52 с. URL: <https://zbruc.eu/node/13773>.
7. Рудницький М. Кілька шрубок у машині «Діла» (або: Як ми мучимось?). Діло. 1938. № 9. С. 5–6.
8. Астапцева Х. А. «Балачки про моду» Харитини Кононенко — нове слово у жіночій пресі Галичини (На матеріалах «Жіночої сторінки» у газеті «Діло» (1936–1939 рр.). Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства. 2017. Ч. 1(7): Українська періодика (XIX–XX ст.) як історичне джерело. С. 173–197.
9. Рита [Кононенко Х.]. Жіноча сторінка [тематична шпальта] : рубрика «Балачки про моду». Діло. 1936 [04 грудня – 25 грудня]. № 274, 279, 285, 289. С. 5; 1937 [01 січня – 24 грудня]. № 42, 48, 55, 64, 66, 97, 109, 121, 132, 143, 148, 153, 171, 188, 199, 210, 215, 227, 233, 239, 244, 255, 267, 283. С. 5; 1938 [06 січня – 28 грудня]. № 65, 71, 82, 90, 96, 99, 102, 108, 116, 125, 130, 140, 174, 176, 182, 187, 199, 205, 210, 216, 245, 250, 274, 288.

- C. 5; 1939 [13 січня – 15 липня]. № 8, 19, 32, 54, 73, 74, 81, 95, 107, 125, 129, 135, 142, 148, 154, 158. С. 5.
10. Рита [Кононенко Х.]. Балачки про моду : домашня суконочка. Діло. 1939. Ч. 158. С. 7.
11. Шевельов Ю. Українська мова в першій половині двадцятого століття (1900-1941): стан і статус. Нью-Йорк : Сучасність, 1987. 295 с. (Бібліотека Прологу і Сучасності ; ч. 173).
12. Русова С. Дещо з давнього минулого. Діло. 1938. № 9. С. 8.
13. Винничук Ю. Страхітливий привид галицизмів. Збруч : інтернет-газета. 2013. URL : <https://zbruc.eu/node/12075> (дата звернення: 17.09.2019).
14. Надрага О. Серед львівських парків / упоряд. К. Курилишин. Львів : Піраміда, 2004. 291 с.
15. Підкуймуха Л. Лексика міжвоєнного Львова в історичному й соціокультурному аспектах (на матеріалі художніх текстів). Українська мова: унормування, розунормування, перенормування (1920-2015). Харківське історико-філологічне товариство. Харків, 2018. С. 365–396.
16. Дорошенко В. Заслуги «Діла» для всеукраїнської ідеї (Зирк у минуле). Діло. 1938. № 9. С. 5.

REFERENCES

1. Bochkovskiy, O. I., & Siropolko, S. (1993). *Ukrainska zhurnalistyka na tli doby: istoriia, demokratychnyi dosvid, novi znannia / za red. K. Kosteva, H. Komarynskoho ; Ukrainskyi tekhnichno-hospodarskyi instytut. Miunkhen (in Ukrainian)*.
2. Kovalenko, H. M. (2005). *Anhliiska leksyka mody KhKh–KhKhI stolit : dys. kand. filol. nauk : 10.02.04. Kyiv (in Ukrainian)*.
3. Martyniuk, S. (1935). *Nashym chytachkam [tematychna shpalta] / red. S. Martyniuk: Novyi Chas. [II pivrichchia (29 veresnia – 22 hrudnia)]. № 21(2139), 247(2170), 286(2108). S. 6.; 1936 [I pivrichchia (06 sichnia – 01 chervnia)]. № 5(2120), 25(2140), 54(2169), 78(2193), 121(2236). S. 11.; 1936. [II pivrichchia (27 lystnia – 19 hrudnia)]. № 167(2282), 185(2300), 207(2322), 224(2339), 236(2351), 254(2369), 265(2380), 276(2391), 287(2402). S. 11.; 1937 [7 sichnia – 21 chervnia]. № 5, 10, 27, 38, 50, 62, 79, 96, 106, 124, 135. S. 11.; 1938 [20 chervnia – 19 veresnia]. № 132, 149, 207(4407). S. 11.; 1939 [3 lystnia]. № 147(4639). S. 16.(in Ukrainian)*.
4. Seleznov, V. (2016). *Movni viiny : Mif pro «zipsovanist» ukraïnskoi movy. Kharkiv : Vivat (in Ukrainian)*.
5. Karavanskyi, S. (2009). *Sekrety ukraïnskoi movy. 2-he rozshyrene vyd. Lviv : BaK (in Ukrainian)*.
6. Levytskyi, M. [Pylypovych, M.]. (1913). *Deshcho pro suchasnu stadiiu rozvytku ukraïnskoi literaturnoi movy. Kyiv : Nove zhyttia. Retrieved from <https://zbruc.eu/node/13773> (in Ukrainian)*.
7. Rudnytskyi, M. (1938). *Kilka shrubok u mashyni «Dila» (abo: Yak my muchymosia?): Dilo, 9, 5–6 (in Ukrainian)*.
8. Astartseva, Kh. A. (2017). «Balachky pro modu» Kharytyny Kononenko — nove slovo u zhinochii presi Halychyny (Na materialakh «Zhinochoi storinky» u hazeti «Dilo» (1936–1939 rr.): Zbirnyk prats Naukovo-doslidnoho instytutu presoznavstva. Ch. 1(7): *Ukrainska periodyka (KhKh–KhKh st.) yak istorychne dzherelo, 173–197 (in Ukrainian)*.

9. Ryta [Kononenko, Kh.]. Zhinocha storinka [tematychna shpalta] : rubryka «Balachky pro modu». Dilo. 1936 [04 hrudnia – 25 hrudnia]. № 274, 279, 285, 289. S. 5; 1937 [01 sichnia – 24 hrudnia]. № 42, 48, 55, 64, 66, 97, 109, 121, 132, 143, 148, 153, 171, 188, 199, 210, 215, 227, 233, 239, 244, 255, 267, 283. S. 5; 1938 [06 sichnia – 28 hrudnia]. № 65, 71, 82, 90, 96, 99, 102, 108, 116, 125, 130, 140, 174, 176, 182, 187, 199, 205, 210, 216, 245, 250, 274, 288. S. 5; 1939 [13 sichnia – 15 lypnia]. № 8, 19, 32, 54, 73, 74, 81, 95, 107, 125, 129, 135, 142, 148, 154, 158. S. 5. (in Ukrainian).
10. Ryta [Kononenko, Kh.]. (1939). Balachky pro modu : domashnia suknochka: Dilo, 158, 7 (in Ukrainian).
11. Shevelov, Yu. (1987). Ukrainska mova v pershii polovyni dvadtsiatoho stolittia (1900-1941): stan i status. Niu-Iork : Suchasnist (Biblioteka Prolohu i Suchasnosti ; ch. 173) (in Ukrainian).
12. Rusova, S. (1938). Deshcho z davnoho mynuloho: Dilo, 9, 8 (in Ukrainian).
13. Vynnychuk, Yu. (2013). Strakhitlyvyi pryvyd halytysyzmiv: Zbruch : internet-hazeta. Retrieved from <https://zbruc.eu/node/12075> (data zvernennia: 17.09.2019) (in Ukrainian).
14. Nadraha, O. (2004). Sered lvivskykh parkiv / uporiad. K. Kurylyshyn. Lviv : Piramida (in Ukrainian).
15. Pidkuimukha, L. (2018). Leksyka mizhvoiennoho Lvova v istorychnomu y sotsiokulturnomu aspektakh (na materialy khudozhnykh tekstiv): Ukrainska mova: unormuvannia, rozunormuvannia, perevnormuvannia (1920-2015). Kharkivske istoryko-filolohichne tovarystvo. Kharkiv, 365–396 (in Ukrainian).
16. Doroshenko, V. (1938). Zasluhy «Dila» dlia vseukrainskoi idei (Zyrk u mynule): Dilo, 9, 5 (in Ukrainian).

doi: 10.32403/0554-4866-2019-2-78-126-140

**GALICIANISMS IN LVIV'S INTERBELLUM FASHION-JOURNALISM:
REMARKS FOR GALICIAN LEXICON PROTECTION (ON THE
MATERIALS OF THE «DILO» AND «NOVYI CHAS» DAILY NEWSPAPERS)**

Kh. A. Astaptseva

*Ukrainian Academy of Printing,
19, Pid Holoskom St., Lviv, 79020, Ukraine
kristella-astaptseva@hotmail.com*

Fashion is an important part of our everyday life. It is a phenomenon of expressing cultural identity. The perception of correct fashion-terms by the recipients (magazine readers) depends on its right encrypting by journalist. A plenty of fashion-words in Ukrainian are considered similar (having the same roots) to Russian one because of Soviet Union regime intervention. So it is necessary you use for fashion publications authentic Ukrainian Lexion. This strategy should be another one unifying link for the Ukrainian society. Today, Ukraine is flooded with foreign publishing conglomerates. But we have own traditions in the publishing sphere and they must be revived.

That is why this article focuses on the Lexical characteristics of interwar (1935-39's) Lviv's fashion-columnists publications as Kharytyna Kononenko ("Dilo" daily newspaper) and Stefaniia Martyniuk ("Novyi Chas" daily newspaper). We have considered the most striking examples of lexical and phraseological units encountered in their texts. In addition, we have characterized the influence of Lviv's editors and journalists on word formation process. The expediency of coming back quite a few of old forgotten Galician words to our fashion-vocabulary has been justified in this paper. Also, we have analyzed the opinions of authoritative Ukrainian scientists, writers and linguists on updating the Galician version of the Ukrainian language. As a result, it has been concluded that returning of Galicianisms to our vocabulary will help Ukrainians to distance themselves as much as possible from the policy of Russification, imposed on the Ukrainian people firstly by Soviet Union regime and secondly now by social networks and internet media.

Keywords: *fashion journalism, "Novyi Chas" daily newspaper ("The New Time"), "Dilo" daily newspaper ("The Deed"), interwar Lviv, Galician lexicon, Galicianisms, fashion lexicon, newspaper editors, words creating, fashion-columnists Kharytyna Kononenko & Stefaniia Martyniuk.*

Стаття надійшла до редакції 17.04.2019.

Received 17.04.2019.